

Gudars like syns mig den mannen vara,
han som mitt emot dig kan sitta, han som
i din närhet lyss till din kära stämmas
älskliga tonfall

och ditt ljuva, tjusande skratt som alltid
i mitt bröst bragt hjärtat i häftig skälvning.
Ser jag blott dig skymta förbi mig flyktigt,
stockar sig rösten;

tungans makt är bruten och under huden
löper elden genast i fina flammor;
ögats blick blir skymd och det susar plötsligt
för mina öron.

Svetten rinner ned och en ristning griper
all min arma kropp. Jag blir mera färglöst
blek än ängens strå. Och det tycks som vore
döden mig nära.
(Sapfo, 600 – 500-talet f. Kr.)

Åh, det löper som en eld genom mina ådror, om min hand av en händelse snuddar vid hennes, om våra fötter vidrör varandra under bordet! Jag ryggar tillbaka som om jag svett mig på eld och en hemlig kraft drar mig åter mot henne - jag bli så yr av det. - och åh, hennes oskuldsfulla sinne, hennes oberörda själ känner inte hur mycket dessa små förtroligheter pinar mig. /.../ Hon är mig helig. Varje begär tystnar i hennes närvaro. Jag vet aldrig vad som går åt mig när jag är hos henne, det är som om själen vändes i mig, i varje nervfiber.

(Goethe 1774)

Hur kan jag säga om din röst är vacker.
Jag vet ju bara, att den genomtränger mig
och kommer mig att darra som ett löv
och trasar sönder mig och spränger mig.

Vad vet jag om din hud och dina lemmar.
Det bara skakar mig att de är dina,
så att för mig finns ingen sömn och vila,
tills de är mina.

(Boye 1941)

Min vän säger till mig:
Kom, min älskade,
min vackra flicka, kom ut!

Vintern är över,
regntiden är förbi.
Marken täcks av blommor,
sångens tid är inne,
turturduvan hörs i vårt land.
Fikonträdet får kart,
vinstocken går i doftande blom.
Kom, min älskade,
min vackra flicka, kom ut!
Min duva bland bergets klyftor,
i klipphyllans gömsle,
låt mig se dig,
låt mig höra din röst!
Din röst är ljuv,
din gestalt så skön.
(Höga visan, okänd tid. Kanske 900-talet f. Kr.? (Kung Salomo))

- Vad är det ni vet idag? Vad är det som fyller er med smärta?
- Ack, jag plågas av allt jag ser och allt jag vet. Himlen är det som vållar mig smärta och detta hav och min kropp och mitt liv!

Hon la sin arm kring hans skuldra, tårar fördunklade hennes ögons glans, hennes läppar skälvde.
Han upprepade:

- Min vän, vad är det då som plågar er?
- Kärleken till er.

Då tryckte han sina läppar emot hennes.

(Tristan och Isolde, ca 1180)